

Č. 2

Když přijeli hoši od kriminálky, padla už tma. Další dvě hodiny jsem musel tvrdnout na místě, kvůli podání svědectví a sepisování protokolu. Policejní patolog určil dobu úmrtí asi tak na půl třetí, tedy hodinu před tím, než jsem mrtvého našel. Mohli mne vynechat. Měl jsem betonové alibi, protože tou dobou jsem ještě za doprovodu překladatelky Řezníčkové ukazoval Holanďanům leštění lopatek v Turbince. Pak už jsem jen tak očumoval, coby zástupce generálního ředitelství. Policisty uklidnilo, že s novináři to vybavím sám, navíc v mé osobě identifikovali soukromého detektiva, tedy nekalou konkurenci.

Šéf mordparty, jakýsi kapitán Twodance, bedlivě zkoumal vstřel na jediném zachovalém spánku a pak marně hledal projektil.

- To není možné, v hlavě přece nezůstal, to je jasné.
- Je mi líto, šéfe, oponoval příslušník v uniformě. – Tady doopravdy nic není. Projeli jsme okolí důkladně a kulka, která takhle rozbila hlavu, nemohla potom letět moc daleko. Je to záhada.
- Pochybují, že by sem vrah po výstřelu přišel a ještě za světla tady hledal svůj projektil, aby ho odnesl.
- Takováhle rána, vzdychl patolog, - To musela být kulka s upilovaným hrotem. Normální kulka nadělá v lebce paseku, ale neutrhne půl hlavy. Aby kulka prolétla hlavou a ještě odletěla někam hodně daleko, musel by střelec vystřelit těsně u hlavy, ale pak by zase projektil udržel rychlost a jen by čistě proletěl. Tohle ukazuje na výstřel z dvaceti, třiceti metrů.

Náhle se mi rozsvítilo.

- Pánové, já možná vím, co ho zabilo.
 - Cože? Že by nám poradilo soukromý očko? Twodance se zatvářil nevrle.
- Drze jsem se k nim do bunkru naklonil přes boční stěnu.
- Podívejte se na vstřel. Pan doktor potvrdí, že normální kulka prorazí kost, ale kůže je pružná a po vstřelu se zase zatáhne. Tady je ale rána úplně otevřená. Chybí celé kolečko kůže. Je jako vykrojené raznicí. Projektil ho vzal sebou do hlavy a možná i skrz lebku ven.
 - To je pravda! zajásal patolog. – Já říkal, že to byla upilovaná kulka.
 - No a kde ji teda máte? téměř zařval našťvaný Twodance. – Slyšíte přece, že jsme tu prohledali každou centimetr v okruhu dvaceti metrů. Nenašli jsme vůbec nic. Při tom víme, odkud kulka přiletěla a kterým směrem vyletěla. Co je tohle za šarádu?!

Směr bylo skutečně dost lehké odhadnout. Maso, krev a mozek potřísnily beton v uličce ještě pár metrů za bunkrem.

- Nenašli jste nic, protože jste hledali kulku, navrhl jsem. – Zabil ho projektil a byl vystřelenej, ale nemusel bejt vystřelenej z pušky a nemusela to bejt kulka. Nikdo přece neslyšel ránu.
- No to je opravdu šalamounskej závěr, obrátil Twodance oči v sloup.

Obešel jsem beze slova bunkr a půjčil jsem si baterku od jedné uniformy. Projektil musel doletět dál než maso a kosti, protože je těžší a má větší setrvačnost. Našel jsem ho asi čtyři metry od bunkru po pouhých třech minutách hledání. Poznal jsem ho na první pohled a ukázal na něj prstem.

- Tohle ho zabilo, pánové.

První přiběhl patolog, a jakmile místo vyfotografovali, zvedl to pinzetou. Prohlížel si věc zblízka a švidral přes brýle ve světle baterky.

- Máte pravdu, otočil se na mne užasle. – Je na tom krev a fakt je tu ještě kolečko kůže přilepené na čelní straně.

Twodance od něho převzal pinzetu a celý vyjukaný zkoumal nález. Byl celý, nedeformovaný, protože nešlo o žádný měkký kov, ale o poctivou, tvrdou ocel.

- To mi tedy vysvětlíte, jak jste na to přišel. Vždyť je to úplně obyčejnej šroub. Jak jste přišel na to, že zrovna tenhle? Tady se povaluje po betonu celá podestýlka poházených šroubů. Podívejte se na to.

Posvítíl pod nohy do uličky, kde se mezi regály skutečně povaloval obvyklý koberec starých rezavých šroubků, maticek, železných úlomků, plíšků a tyčinek, špon a pilin vy-padaných za léta z beden, jako na každé nákladové rampě v téhle fabrice.

- Já jsem tedy jen soukromý očko, pane feldzugmaister, ale ve Škodovce jsem se vyučil a dlouho jsem dělal na dílně, takže taky něco vím o zdejších zbraních. Jako učedníci jsme s nimi dost často blbnuli, ale nejsou nevinný. To určitě nejsou. Jsou tichý a zákeřný. Ten šroubek jsem poznal okamžitě, protože je úplně jinej než celá hromada těch co se tu všude válí. Porovnejte si ho. Za prvé nemá hlavu. Ani zápustnou, ani šestihrannou. To znamená, že se zašroubovává tak, aby nevyčínal z materiálu ven. Nešroubuje se šroubovákem ani klíčem. Má závit po celý dýlce. Vlastně je to jen dřík se závitem. Na jedny straně je ploška, jako u každého šroubu, na druhý straně je tenhle šestihrannej košíček pro imbusovej klíč. Má ráži přesně osm milimetrů. Jsem náhodou vyučenej frézař a tak vím, že takovejhle šroub se v celý fabrice užívá k jedinému účelu. Přidělávají se s ním keramický plátky na SK hlavu. To je fréza pro rychlý a hrubý frézování. Tyhle šrouby nejsou v takovým provozu jako je hala Vlajek a odznaků příliš zapotřebí a myslím, že jich tady bude dohromady tak jedna krabice a to jen ve výdejně. Je skoro nesmyslem, aby se právě tenhle šroub válel na nákladový rampě. Když seberete všechny šrouby, co se tu povalujou, tak druhéj takovej už mezi nimi nenajdete. Hned jsem ho na zemi odlišil od ostatních, i když jsou některý taky od krve.

- Zastřelili ho šroubem? vytřeštil oči kriminalista. – A čím ten šroub vystřelili byste nevěděl? Vzduchovkou?

- To by musela bejt pořádná vzduchovka šéfe, nahrával servilně mladší kriminalista asistent. – A musela by střílet hodně zblízka.

- Byla to vzduchovka, potvrdil jsem. – A já vím jaká. Ukážu vám ji, i když vás to asi trochu překvapí. Když jsem mrtvolu našel, hned jsem se zeptal učedníka, co pracuje tam v přístavku. Byl tady od půl jedny a neslyšel žádněj výstřel. To mne zarazilo. Neexistuje taková vzduchovka, tedy puška, která by projektil týhle ráže vystřelila, natož aby mu udělila dost velkou razanci, aby prolétl celou hlavou. Došlo mi, že existuje jediná zbraň, která tohle dokáže a to i na velkou vzdálenost. Pojd'te do dílny.

Požádal jsem Volezla, tedy mistra Emanu Okurku, aby se mnou šel do výdejně. Tam jsem si řekl o pár šroubů do SK hlavy a o desítimilimetrovou závitnici. U zámečnicků v dalším přístavku na jižní straně měli ocelovou trubičku s osmi milimetrovým vnitřním průměrem a milimetrové tloušťce stěny. Rychle jsem ve svěráku vyřízl na jedné straně trubičky vnější závit a s trubičkou i s hrstí šroubů jsem odvedl celou partu policajtů nazpátek do frézařského přístavku. Pak jsem ze stěny sundal tlakovou hadici.

- Tohle, pánové, najdete v každý dílně fabriky asi tak po šesti, deseti metrech u stěny. Je v tom šest atmosfér stlačenýho vzduchu a používá se to k čištění strojů od špon nebo od pilin. Na potrubí navazuje různě dlouhá gumová hadice, tak dlouhá, aby dosáhla ke strojům v okolí. Na konec hadice se dává takováhle pistole. Jak vidíte má spoušť a na konci trysku s několika dírkami, aby rozptylovala vzduch.

Pustil jsem do hadice vzduch a předvedl, jak zařízení funguje, když má čistit zanesené drážky posuvného stolu.

- Jako učedníci jsme z toho uměli udělat výkonnou střelnou zbraň. Takhle.

Z konce pistole, která se podobala spíše zakončení benzínové hadice u čerpací stanice než skutečnému revolveru, jsem vyšrouboval trysku. Pak jsem do metrové trubičky vsunul dobře těsnící šroub dole u závitě, jako do hlavně zadovky a našrouboval nabitou trubičku do pistole namísto trysky. Zamířil jsem na okenní tabulku a dříve, než stačil kdo-

koliv protestovat, stiskl. Docela určitě předpokládali, že se tabulka roztříští na střepy a považovali mou demonstraci za zbytečnou. Já však nejlépe věděl jak demonstrovat účinek zbraně. Ozvalo se zasyčení a ostré cvaknutí. Tabulka špinavého skla zůstala celá, jen v jejím středu svítila malá dokonale kulatá dírka.

Šéf mordparty Twodance se po naskládaných bednách vyšplhal k větracímu okénku a nevěřícně přešel prsty po hladkém průstřelu ve skle. Úplně ztratil glanc.

- Člověče, otočil se na mne. – Jak se říká... Viděl jsem koně blejt a hada chcát, ale něco takovýho jsem ještě neviděl. Kulka z kulovnice by tu tabulku rozprskla. Tohle ji jenom prostřelilo. S tím jste si hráli jako učedníci? Budu se muset podívat do spisů v archivu, jestli se tam nenajde několik starejch nevyřešenejch případů zabití z týhle fabriky.

Vysvětlil jsem kapitánovi, že špičatá kulka by tabulku skutečně rozbila, protože špičatý projektil vnikne do skla a pak ho roztáhne do stran. Tupý, prudce letící šroub působí jako raznice a díru do skla jen vystříhne. Kdysi jsme dělali pokusy s municí a nechávali si na soustruhu některé šrouby zašpičatit. Takové šrouby pak okenní tabulky skutečně roztříštily, na rozdíl od tupých šroubů.

Dál už mne moc nezdržovali. Všechno pečlivě fotografovali a zdokumentovali. Už jen objemem toho jak byla vražda spáchána, se tenhle Twodance mohl stát v policejních detektivních análech nesmrtelnou postavou. Bylo dobré vědět, že mi něco dluží, kdybych potřeboval. Dovedl jsem si představit, jakými cestami se jejich myšlení bude ubírat po zbytek noci, ale měl jsem domluvené nějaké pivo a chtělo se mi spát.